

Breptavá

Kdo odříká jaksepatří
tuhle moji básničku,
jestli nemá jazyk za tři,
bude ho mít na kličku:

Já rád játra, ty rád játra,
jsou-li játra, Jára pátrá.
Jára taky má rád játra,
jenže říká – járátrátra.

Kdo to svedl jaksepatří,
kdo se při tom neloudal,
ten má vyřídilku za tři,
ten ať říká se mnou dál:

Jiří řeže dříví z dřínu,
tři sta řízů za vteřinu.
Jiří řeže dříví z břízy,
za vteřinu čtyři řízy.

Kdo to svedl jaksepatří,
kdo se při tom neloudal,
ten má vyřídilku za tři,
ten ať říká se mnou dál:

Šine se pštros přes pšenici
s pštrosíky a se pštroscí,
pštrosí máma, pštrosí táta
a tři pštrosí pštrosátčata.

Kdo to všechno nepopletl,
toho asi nespletu –
slovo Popokatepetl
spolkne jako tabletu.

Kde je voda doma

Když se voda narodí,
tak je maličká
jako slza,
jak deštivá kapička.

A komu že se voda narodí?
Nebi, nebo hlíně?
A kde je voda doma?
V mracích, v řece, nebo v kalužině?

Každá voda má své kapky,
tu velikánskou rodinu.
Každá voda má své dno
a nahoře zas hladinu.

Když se do ní podíváš,
ukáže ti vlastní tvář.
Myješ se a z hrsti
utíká ti mezi prsty.

Kde se nejlíp daří vodě?
Na svobodě.
Kbelík, vana, láhev, sklenice,
to je pro ni věznice.

Co je led a sníh a jinovatka?
Voda přemožená mrazem.
Co jsou mraky?
Voda, která spadne na zem.

Za kapičkou kapka chvátá,
až je plno bláta.
Zaťukaly jemně.
Otvírá jim země.

Nevýhody středověkého rytíře

Je to velké umění,
obléknout si po ránu brnění.
Rytíři musí padnout jako ušité na tělo,
aby se mu v sedle dobře sedělo.

S nadšením jede vstříc válčení.
Při srážce s jiným rytířem spadne z koně
a už na něj nevrhne.
Potluče se v tom železe.

Musí válčit pěšmo
a taková práce ho nebaví.
Rytíře zmáhá těžká váha,
brnění v dešti rezaví.

Zatímco na bojišti
pilné meče sviští,
v železných kloubech povrzává
rytířova sláva.

Povrzává táhle
jako hradní vrata.
Za čest vítězství a krále,
rytíř tahá nohy z bláta.

Jelikož je přilbou zamaskován,
kdekdo si ho plete s kdekým.
To má za trest,
že je středověkým.

V tom brnění
se nemůže umýt ani podrbat.
Je sám sobě nedobytný a těžký
jako středověký hrad.

Vodníková balada

Vodník Mokrýsek
má svůj notýsek
uložený na kredenci
a v něm v přísné evidenci
jak se patří, jak se sluší,
každou ulovenou duši.

Jednoho dne při kontrole
vodník zoufá celičký:
„Dvě dušičky tady chybí,
co mám dělat, lidičky?“

Na ten případ přijel z Prahy
vodník Velký detektiv,
však i on si láme hlavu,
jaký je to světe div.

Vodníka již opustila
jeho dobrá nálada,
brzy se však vysvětlila
tahle celá záhada:

Zatoulaní utopenci
vrátili se co by dup,
jednoho z nich začal bolet
vlevo dole strašně zub.

Mokrýsek si prozpěvuje:
„Sláva, sláva, lidičky,
že mě to hned nenapadlo,
to jsou bludné dušičky.“

Moje tužka ušatá

Moje tužka ušatá
poskakuje sem a tam.
Buďto píše nebo kreslí,
neptá se mě vůbec jestli
může papír počmárat,
proto tužku svou mám rád.

Buďto čmárá nebo píše,
zvířata i jejich skryše,
kreslí když ji napadnou
květy které nezvadnou.

Moje tužka všeho schopná
včera vyskočila z okna,
vyvolala paniku,
rejdila po chodníku.

Moje tužka ušatá
poskakuje sem a tam.
Tuhu má a taky uši,
všechno slyší nebo tuší,
láká kluky, děvčata
moje tužka ušatá.

Tygrův den

Tygr vstává z postele,
pěkně si ji ustele.
A pak cvičí rozcvičku,
tygří pozdrav sluníčku.

Máma tygra umyje,
ať je chloubou Indie,
pak mu pruhy učeše,
ať je světu k potěše.

Hopla hop a dupy dup,
tygr běží na nákup,
a pak s mámou tygřicí
sype kaši skořicí.

Když má dobrou náladu,
metá salta pozadu,
čuchá vůni u kytek,
ve vsi plaší dobytek.

Veselo je v pralese,
tygr palmou zatřese,
kokosové ořechy
padaj' domkům na střechy.

Tygr domů metelí
za laskavou postelí,
na dobrou noc hubičku,
pak se stulí v klubíčku.

Ušaté torpédo

Ušaté torpédo vylétlo do světa
jak malá chlupatá bláznivá kometa,
ze dveří na dvorek, a už je za vraty,
v parku se honilo s kluky a děvčaty,
prolétlo jako blesk okolní ulice,
prohnalo kocoury, vrabce a slepice,
vymetlo kaluže, skočilo do písku –
utíká za ním kluk a volá: Matýsku!
Lidičky, pomozte, buďte tak laskaví,
poproste strážníka, ať ho hned zastaví!

Ušaté torpédo se těžko zastaví,
když mu svět připadá chutný a voňavý,
když svět je zázračná rozkvetlá zahrádka
pro malá zvědavá ušatá štěňátka.
Svět je tu na hraní – anebo k sežrání?
To se pak živý tvor jen těžko ubrání,
musí se rozběhnout, peláší, utíká
a zvedne nožičku na botu strážníka,
uhání, skotačí, koulí se, metelí,
a svět je na hraní, a svět je veselý.

Ušaté torpédo se řítí po rynku,
vrhlo se divoce na naši maminku.
Maminka spustila: Šup domů nazpátek!
Co já se nahoním bláznivých štěňátek!
Kam pořád utíkáš? Zastyd' se, hanbáři!
Štěňátko olízlo maminku po tváři,
a ta se usmála a řekla vesele:
Toulavý čumáčku, je krásná neděle.

Angličané

Angličané jsou námořníci
a slečny oslovují Miss,
co o nich ale musím říci –
že nedovedou pravopis.

Už jejich první omyl je ten,
že píšou I – a čtou to aj!
To jako kdyby psali květen
a vyslovovali to máj.

Je mi jich líto, hlavně dětí,
co ty s tím mají za dřinu –
já musel napsat jen tři věty
a myslel jsem, že zahynu.

Ta hrůza, než se naučíte
pár slovíček, a natož stran!
A u nich každé malé dítě
musí být rovnou Angličan.

Vlaštovky

V kuchyni u nás ve světlíku
dvě vlaštovky si hnízdo spletly.
K podzimu myslí na Afriku
a na jaře zas na náš světlík.

Jsou to holt napůl Afričanky
a napolovic Češky,
v hlavičkách nosí přesné plánky
a nectí rovnoběžky.

Včera se zrovna navrátily
a krásně štěbetají.
Ptám se jich: „Holky, kde jste byly?“
A ony prý: „V teplých krajích.“

A mně tu doma byla zima,
třás' jsem se jako akát.
Tak ať prý příště letím s nima,
než furt jen doma plakat.

Obrátit život jako stránky
a začít jako novic?
Závidím vám vy Afričanky
a Češky napolovic.

Vám se to řekne – mávnout křídly
přes Středozevní moře.
Pták, ten si bydlí, kde si bydlí,
ale člověk je jinak stvořen.

Kamarádský svět

Cestou domů ze školy,
potok bublá v údolí.

To jsem rád, to jsem rád,
bude to můj kamarád.
To jsem ráda, to jsem ráda,
že jsem našla kamaráda.

Posedíme na pařeze,
po noze ti brouček leze.

To jsem rád, to jsem rád,
bude to můj kamarád.
To jsem ráda, to jsem ráda,
že jsem našla kamaráda.

Do ucha ti zpívá ptáček,
naparuje sobě fráček

To jsem rád, to jsem rád,
bude to můj kamarád.
To jsem ráda, to jsem ráda,
že jsem našla kamaráda.

Zaběhneme na paseku,
pohovíme si tam v mechu.

To jsem rád, to jsem rád,
bude to můj kamarád.
To jsem ráda, to jsem ráda,
že jsem našla kamaráda.

Kde se slunce opírá,
ještěrka se vyhřívá.

To jsem rád, to jsem rád,
bude to můj kamarád.
To jsem ráda, to jsem ráda,
že jsem našla kamaráda.

Chvíli ještě pobudem,
sedneme si pod dubem.

To jsem rád, to jsem rád,
bude to můj kamarád.
To jsem ráda, to jsem ráda,
že jsem našla kamaráda.

Na obloze slunce hřeje,
celý svět se na nás směje.

To jsem rád, to jsem rád,
bude to můj kamarád.
To jsem ráda, to jsem ráda,
že jsem našla kamaráda.

Proč ubylo měsíčka

Kam chodí ve dne?
Do peřin z oblaků, když nebe zbledne.

A kudy nejraději?
Po horách, dolinách, jak nožky chtějí.

Copak tam mají?
Borůvky, maliny v hlubokém háji.

Čím a jak vidí?
Stříbrnou lucernou do spaní lidí.

A jakpak měl se tam?
Upadl, rozbil džbán, džbán.

A už je konec.

Co ale řeknou doma?
Kdes nechal džbán, ty nešiko má,

Vždyť neseš jenom ouško z něho!
A já jej ztratil u háje zeleného...

Spadla tam jedna hvězda malá,
studánku jasnou vyplakala;

já jsem chtěl nabrat do džbánu
tu křišťálovou hlubánku...

A kde máš maliny?
Lišáci snědli mi.

Slunečná snídaně

Hup! skočí slunce na peřiny
jak číča; pošimrá do očí...
A pak se mlýnek roztočí
jak vonný budík po kuchyni.

Drť, mlýnku, zrníčka, drť,
rozdrtí je na prach, napadrť.

Zašplouchá voda z umyvadla;
v koupelně stojí tatínek
jak Krakonoš a z mydlinek
tváří se vážně do zrcadla.

Sporáčku, dělej, dělej! Vař,
táta už holí levou tvář.

V půl sedmé srkám blahem slinu:
K snídani! zpívá mamina
a na sporáku zhasíná
zelený jetelíček plynu.

A je to cukr, nebo sníh,
co hraje v kostkách bělounkých?

Když svítí, snídá slunce s námi.
Hup! skočí na mou stoličku
a škemrá: Dej mně trošičku...
a hop na ubrus s pomněnkami.

Nedám! Ty, zlatý macíku,
sněž drobký zlaté z rohlíků.

O skleněné skříňce

Rybky šipky, kdo vám stříhal sukýnky,
přišil paví očka a z cích pruhy?
Či to z pestré šály
kvítky napadaly
jako malé živé vločky duhy
z nebe do skleněné bedýnky?

Nebyla to skříňka z křišťálu,
byl to však na pět pater ze skla dům,
kde co chvíli stoupá pomalu
neónový výtah k nebesům.

A než doplul k hladině,
už se změnil v průvod lampiónů,
už se tratí druhý,
ten, co má z cích pruhy.
Postůj, vločko, v tyrkysovém zvonu...

Už se vločka rozpustila v hlubině.

Kdo nevěří, ať tam běží

Stojí dub a pod tím doubkem
vrká liška za holoubkem:

Rozmilý můj holoubku,
shod' tu hrušku na doubku.

Kmotra, kam tě mlsná vede,
ta je z marcipánu s medem!

Řekni, liško, pět peněz,
nebo pro ni sama lez.

Holoubku, ach, kde bych vzala?
Kočička je sezobala.

A teď, ať chce, kdo chce, věří,
že ta liška měla peří,

holub s křídly admirála
za hrušku chtěl – trala lala,

že se hruška na dubu
kývá místo žaludů.

Popěvek o zvonu

Znám jednu... Copak? – Zvonici a zvon.
Zvoní tam... Kdopak? – Pantáta Pantalón.
Kdy? – Ptej se mušek, muškám bimbají
o svatém Dyndy, když se vdávají:
Dan – don – dedydon -
den – dodu – dydeon.

Děšť běží. Ťuk – „A nezvoní ten zvon!“
A druhá kapka: „Zvoní. Vždyť je zvon!“

Příbručel čmelák: „Uteč, deštičku...“
Rozhoupal zvonek a s ním zvoničku.
Dandeeon dedydon
dendodu dydeon...

Povídá druhé muška mrňavá:
„Teď zvon? Vždyť žádná z much se nevdává...“
A víte, proč byl se zvonkem ten shon?
Aby se rozezněl v mé básni zvon!
Dan – don – dedydon...

Znám jednu... Copak? – Zvonici a zvon.
Zvoní tam... Kdopak? – Pantáta Pantalón.
Kdy? – Ptej se mušek, muškám bimbají
o svatém Dyndy, když se vdávají:
Dan – don – dedydon -
den – dodu – dydeon...

Bajka o slečně Kapustě

Byl jeden záhon za humny,
měli tam ranou zeleninu.
Slunce tam hrálo na struny
deštíčku, který stříbřil hlínu.

S Kapustou bydlel na zahrádce
i bratr Salát v téže řádce.

Povídá Beruška Sedmitečná:
„Ta holka Kapusta, to je slečna!

Pořád chce kadeřavou hlavu,
nechce i vlečku z peří pávů?

Pět peněz křepelky na svou šíji?
Prstýnek s rosou – nestačí ji...“

Salát se mračí, sestře laje.
A slečna? Zlostí zelená je.

Ti dva pak už jen psali si
po větru občas dopisy.

Co list, to samá pyšná slova.
Inu – vždyť byla kapustová!

Listonoš větřík jeden vzal
a na kousky roztrhal

a z těch se snesli k zemi zpátky
bělásci jak to psaní bílí.

Housenky slečnu ze zahrádky
dohola potom oholily.

Popěvek s čápem

„Čápe, čápe, proč nechodíš bos?

Pane čápe, proč nechodíš bos,
červená kaťata
máš celá od bláta,
ty by ses měl, čápe, brodit bos.

Čápe, čápe, ty máš dlouhý nos.

Čápe, ty máš dlouhatánský nos,
já bych s ním – klap klap klap,
vážně jak kmotr čáp,
půjč mi, čápe, na chvíli svůj nos.“

„Na mezi máš čapích nůsků dost.
Pro kloučky jich na mezi je dost,
čímpak by klapal čáp,
když spustí koncert žab,
nepůjčím ti, chlapče, ten svůj skvost.“

„Tak si, čápe, nech si ten svůj nos,
k čemu bych prsty měl,
abych já neuměl
jako čápi dlouhatánský nos.“

O mráčku a telefonu

Stál v koutku nebe. Malý mráček...
Byl jako z čerstvých hoblovaček,
rostl jak čerstvý hřib.
Byl sám, až potkal – copak? Mráček!
Už byly dva jak z hoblovaček
a už se měly líp,
tloustly, jak tloustne hřib.

Ten první mrak z hoblovaček
zavolal večer druhý mráček.
Jak? Nu – vzal telefon...
a šeptá: „Safrrra, pane mrrráček,
vždyť vy jste tak z hoblovaček;
hrrrome, jsem vy, či j...“
Vtom praskl telefon;

...protože kudrnatý mráček,
i když je jako z hoblovaček
a vezme telefon
a zašeptá na druhý mráček,
co jako on je z hoblovaček,
má hlásek jako hrom.

O kuchaři jménem Srpen

Kdyby byl srpen kuchařem,
to by byl oběd! Slunce – pec
a hrnec? Hrnec celá zem.
Pan Srpen zatopí, než řekne švec.

Fenykl benykl, máta, rmen...,
už vaří kvítí vonných jmen.

Pan kuchař v lučním kabátu
ryb v koši má, sak na raky;
to se to kuchtí zázraky!
Do hrnce přidá lopatu,

fenykl, šalvěj, mátu, rmen –
vař, vař se, kvítí vonných jmen.

A masíčko... mňam! Pravý div,
vždyť kuchař zvolna otáčí
na horkém písku naháči.
A tloustnou modré tváře sliv,

Fenykl benykl, máta, rmen,
už je ten oběd připraven.

Hrá k němu hudba do skoku
– dudlidej deváté přes páté –
na modré dudy potoků,
až tančí vrby hrbaté.

Podzimní rozčítadlo

Znám já jedno žitné pole,
už je celé ve stodole.
Nemračte se nic
na mé uprášené nohy,
jdu si pro krajíc;
stavěli jsme zlaté stohy.

Voděnka studená,
sláma, sláma, slaměná.
Zpívá vlna vlnce chladné:
„ Na koho to slovo padne,
půjde zítra na sena. “

Sekáče tam vítá zrána
louka jako malovaná:
samé kytičky.
Co ta louka? Měla rosy
plné zorničky,
že ji naši celou kosi ...

Lístečku pupavy,
sena, čase voňavý!
Podzim sládné, slunko chladné,
na koho to slovo padne,
půjde hrabat otavy.